

По чл. 16, ал. 4, т. 3 ЗСВ

Разпоредбата не е противоконституционна. Тя е израз на конституционно допустима целесъобразност, с която разполага законодателят в съответствие с чл. 133 от Конституцията. Законодателната идея е ясна - членовете на ВСС, които не заемат длъжност в съдебната система (чл. 24, ал. 1 ЗСВ), да не могат да упражняват дейностите по чл. 16, ал. 4, т. 3 ЗСВ, тъй като това би ги отклонявало от задълженията им във ВСС. Законодателят е намерил за целесъобразно да направи изключение за преподаватели във висши училища. ВСС е управленски орган в системата на съдебната власт и е желателно в него да има представители на правната наука, които се занимават с проблемите на съдоустройството и съдебната администрация, както и с подготовката на младите юридически кадри. Изключението открива възможност за участие на научни дейци във ВСС. Без такова изключение никой преподавател не би напуснал дейността си във висшето училище. При това се допуска, че преподавателската и научната дейност не е в състояние да попречи на дейността във ВСС. Може да се добави още, че изявата на члена на ВСС (както и на всеки деец на съдебната власт) като преподавател (предполага се в юридическо учебно заведение) е уместна и полезна с оглед на необходимата връзка между юридическо образование и юридическа практика.

По чл. 22, ал. 1, т. 5 ЗСВ

Разпоредбата не е противоконституционна. Има се предвид предсрочно освобождаване на член на ВСС, избран от органите на съдебната власт. То е в съответствие с чл. 130, ал. 3 от Конституцията, според който 11 от членовете на ВСС се излъчват от тези органи. Предполага се, макар това да не е казано изрично, че те ще произлизат от съдебната власт, т. е. ще бъдат съдии, прокурори и следователи. В чл. 130, ал. 3 е отразен принципът за разделение на властите, по-специално за баланса между законодателната и съдебната власт. Напълно в съответствие с този принцип чл. 17, ал. 2 ЗСВ предвижда 11-те членове на ВСС, избрани от органите на съдебната власт, да бъдат съдии, прокурори и следователи. От същата идея излиза и спорният чл. 22, ал. 1, т. 5 ЗСВ. И двете разпоредби - чл. 17, ал. 2 и чл. 22, ал. 1, т. 5 - са

съгласувани помежду си, тъй като и двете търсят съответствие с чл. 130, ал. 3 от Конституцията. Да се приеме, че чл. 22, ал. 1, т. 5 ЗСВ е противоконституционен, означава да се приеме логично, че и чл. 17, ал. 2 ЗСВ е противоконституционен. Такъв извод обаче съдът не прави. Решението на съда поражда възможност за противоречие и неяснота при прилагане на ЗСВ - от една страна се обезсилва чл. 22, ал. 1, т. 5 и се допуска (в мотивите на решението) някои от 11-те членове на ВСС, избрани от органите на съдебната власт, да не бъдат съдии, прокурори и следователи, а от друга, е оставено да действа правилото на чл. 17, ал. 2, съгласно с което тези 11 членове са съдии, прокурори и следователи. Освобождаването на член на ВСС, избран от органите на съдебната власт, от длъжността съдия, прокурор и следовател (вж. чл. 129, ал. 3, изр. 2 от Конституцията) налага освобождаване и от ВСС, за да може да се поддържа идеята на чл. 130, ал. 3 от Конституцията и следващото от нея правило на чл. 17, ал. 2 ЗСВ - единадесет от членовете на ВСС да бъдат съдии, прокурори и следователи и в това си качество да представляват съдебната власт.

По чл. 22, ал. 1, т. 6 ЗСВ

Разпоредбата не е противоконституционна. В никой случай не може да се твърди, че с нея се открива поле за "субективни интерпретации" и за "субективни преценки" на поведението на даден член на ВСС. Първо, всяка преценка е по определение субективен акт. Важно е тя да се опира върху обективни факти или факти на обективната действителност. Второ, самата разпоредба изключва субективистичните, произволните преценки (субективистичните, произволните, а не субективните!) и изисква преценки, основани върху констатация на обективни факти: а) неизпълнение на професионални задължения, което е б) системно, или а) поведение (нещо обективно установимо!), което е б) уронващо престижа на съдебната власт. Точното практическо спазване на разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 6 ЗСВ трябва да се осигури по вътрешноорганизационен път от органите, които са натоварени с избирането във ВСС на квотата на съдебната власт. В последна сметка това е министърът на правосъдието. Същевременно процедурата, предвидена в чл. 20 ЗСВ, за оспорване на законосъобразността на избора на член на ВСС е по мое мнение на общо основание валидна и за оспорване на законосъобразността на освобождаването на члена на ВСС по чл. 22, ал. 1, т. 6 ЗСВ.

По чл. 24 ЗСВ

Разпоредбата не е противоконституционна. Тя е проява на същата

законодателна целесъобразност, за която вече се изказах по повод на чл. 16, ал. 4, т. 3 ЗСВ. Несъвършенствата на текста още не са доказателство за противоконституционност на текста.

По чл. 29, ал. 1, т. 3 и 5 ЗСВ

Разпоредбите не са противоконституционни. Относно т. 3: никой не може да стои над Конституцията и законите, дори и президентът. И това следва от духа и разпоредбите на самата Конституция. Относно т. 5: важат съображенията ми по повод на чл. 22, ал. 1, т. 6 ЗСВ. (В чужди законодателства, например в Австрия, дори за членове на Конституционния съд се предвижда предсрочно освобождаване от длъжност при нарушаване на нормите на морала.) И в двата случая процедурата по чл. 29, ал. 2 ЗСВ трябва да гарантира законосъобразност на освобождаването.